

Derin Değişim

Aralık 2022

Üç aylık e- dergi

derindegisimdergi@gmail.com



Ayın Konusu: Sıkıntılar... Acılar...

Bu Sayıda

Sıkıntılarda Sevinç

Gözde Schwartzbeck2

Babamıza Koşma Hakkı

Kayra Akpınar4

İzmirli Bir Şehit: Pionius

Banu Çelik10

Seyirlik Oyun

İlyas Uyar.....15

Tanrı Yazsın Hikayemi

Manolya İşbilen.....21

Neden İyi İnsanların Başına Kötü Şeyler Gelir

İbrahim Yeşua Özçelik6

Sıkıntılara Tepkimiz Ne Olacak?

.....14

Derin Değişim Çalışmalarından

.....24



Hoş Bulduk!

Yaşam her gün ya yeni bir fırsat ya da bir zorlukla karşı karşıya bırakıyor bizi. Her ikisini de sevinçle karşılamak oldukça zor.

Fırsatı nasıl değerlendireceğimizi bilemediğimizde, zorluklarla nasıl başa çıkacağımızı kestiremediğimizde sanki bir mengeneye sıkışmış gibi hissederiz.

Bunu sadece ben yaşıyorum diye düşünürken buluyoruz kendimizi. Neden ben? Neden sadece bana oluyor?

Oysa bizim gibi birçok Hristiyan var ki bizim başımıza gelenler onların başına da geliyor. Hem de bunları yaşarken bizim gibi kararsız, başarısız, ne yapacağını bilemez halde öylece kalakalmışlar. Nerede peki onlar?

Derin Değişim e-dergisi işte böylece birbirimizden cesaret bulabileceğimiz, birbirimizden öğreneceğimiz bir yer olmak için her üç ayda bir sizinle buluşmak istiyor. O zaman tüm birbirimizi arayanlara bir hoş bulduk diyelim.

Hristiyanlar, diğer Hristiyanların cesaretsizliklerinden cesaret bulabilirler.

Edit Schaeffer

Bu dergi aynı zamanda yeni yazarlara fırsat vermek için var!

Şiir, makale, biyografi, deneme, tanıklık, hikaye, yorum.... Ne yazıyorsanız...

Yazılarınızı aşağıdaki mail adresine gönderin.

Yazım Kurulu olarak değerlendirerek dergimizde yayınlanmasını uygun gördüğümüz yazılarınızı

"Sizden Gelenler" bölümünde yayınlayabiliriz.

Şimdiden ilginize teşekkür ederiz.

derindegisimdergi@gmail.com

Sıkıntılarda Sevinç

Gözde Schwartzbeck

Yalnız bununla değil, sıkıntılarla da övünüyoruz. Çünkü biliyoruz ki, sıkıntı dayanma gücünü, dayanma gücü Tanrı'nın beğenisini, Tanrı'nın beğenisi de umudu yaratır. Umut düş kırıklığına uğratmaz. Çünkü bize verilen Kutsal Ruh aracılığıyla Tanrı'nın sevgisi yüreklerimize dökülmüştür.” Romalılar 5:3-5

Sıkıntı deyince kaç kişinin aklına olumlu şeyler gelir acaba? Yukarıdaki ayetlere baktığımızda Pavlus'un kesinlikle sıkıntı konusunda olumlu görüşleri olduğunu anlayabiliriz. Bir kere sıkıntılarımızdan övünç kaynağı olarak bahsediyor, sonra dayanma gücü, onu takiben Tanrı beğenisi ve umut. Sıkıntıların tam içinden geçerken fark edemesek de yaşadığımız sıkıntılar bizi geliştiriyor ve güçlendiriyor. Sıkıntılarımızdan öğreniyoruz, kendimize yeni dersler çıkarıyoruz ve Rab'be bakarak imanla dayanırsak Rab bundan hoşnut kalıyor.

En yakın zamanda hepimizin yaşadığı en büyük sıkıntılardan biri pandemi zamanıydı. İlişkilerimizin kısıtlandığı, kiliseye gidemediğimiz, sosyalleşemediğimiz çok zorlu bir süreç oldu.

Benim için bu süreçte en zor şeylerden biri kiliseye gidememektir. Tabiki online olarak her pazar katılıyordum ama hep bir ağızdan söylediğimiz ilahileri, yüz yüze sohbetlerimizi paydaşlığımızı, dualarımızı çok özliyordum.

Sürekli bu zorlu günlerin geçeceği günü hayal ederek dua ediyordum ve Rab'be tekrar kiliseye yüz yüze katılma özlemimi dile getiriyordum. Bugün o sıkıntılı günlere dönüp baktığımda anlıyorum ki bu zorlu süreç bana kiliselerimizin ne kadar değerli olduğunu hatırlattı ve yüz yüze olarak bir araya gelip Rab'be tapınmanın ne büyük bir armağan olduğunu farketmemi sağladı.



Sıkıntılarının içinden geçerken yalnız değiliz, Rab bizimle! Bizi asla yalnız bırakmıyor. İsa Mesih yorgun ve yükü ağır olanları kendisine çağırıyor ve O'nun boyunduruğunu yüklenirsek canlarımızın rahata kavuşacağını vaat ediyor. Sıkıntılara göğüs germek için en büyük örneğimiz İsa Mesih'tir. Çünkü O hem fiziksel olarak hem de duygusal olarak acıların en büyüğünü tecrübe etti. Fiziksel olarak; dövüldü, kamçılandı, tokat atıldı, yüzüne tükürüldü ve son olarak çarmıha gerildi. Duygusal olarak; terk edildi, yalnız kaldı, dışlandı, hor görüldü, acılar adamıydı.



İsa Mesih bütün bunları tecrübe ettiği için bizi çok iyi anlar, yüreğimizin derinliklerini görür, yaralarımızı bilir, bizi teselli eder.

“O kendisini bekleyen sevinç uğruna utancı hiçe sayıp çarmıhta ölüme katlandı ve şimdi Tanrı'nın tahtının sağında oturuyor.” İbr. 12:2

İsa Mesih'in sevinci bizleriz, kendisine iman edenler. Bizim sevincimiz de İsa Mesih olsun! O'nun ikinci gelişini düşünerek umudumuzu hep taze tatalım, bu umutla dayanalım! Yüce Kralımız gelecek ve gözlerimizdeki yaşları sonsuza dek silecek!

Babamıza Koşma Hakkı

Kayra Akpınar

*Bu acı,
Sevincin yaklaştırabildiğinden
Daha fazla yaklaştırıyor beni Sana*

Andrew Peterson, *Always Good*

Bu şarkı sözleri ne yazık ki çok doğru. Tanrı'ya ve aslında başkalarına en çok tutunduğumuz zamanlar her şeyin yolunda gittiği, iyi zamanlarımız değil, sıkıntılı zamanlarımızdır. Bunu genelde kötü bir şey olarak düşünürüz, iki yüzlülük olarak görürüz; 'işimiz düştüğü için' Rab'be gittiğimiz için biraz suçlu hissedebiliriz belki. Hatta daha da ötesine gidip biz O'na tutunalım, O'nu hatırlayalım diye Tanrı'nın acı çekmemize izin verdiği düşüncelerinde ilerleriz. Oysa ya bu eğilimimiz utanılacak bir şey değil de bir lütüfsa?

Bir çocuk canı yandığında annesine koşup sarılınca, 'Bak şimdi, işi düştü de annesine sarılıyor, biraz önce kendi başına oynuyordu' diye düşünür müyüz? Sanmam. Annesinde teselli bulması en doğal şeydir. Tanrı bize, bir annenin ya da babanın çocuğuna gösterdiği merhametten daha az merhametle bakabilir mi? Tam aksine Tanrı der ki 'Bir anne bile emzikteki yavrusunu unutabilir, ama ben asla unutmam' (bkz. Yeşaya. 49:15).

Elbette ki Göksel Babamız bizimle her an ilişki istiyor, her şey yolunda olduğunda da O'nun kucağına gelmemizi istiyor. Bununla birlikte, iyi günde 'yeterince iyi Hristiyanlar' olmadığımız için kötü günde Tanrı'ya koşamayacağımız düşüncesi Rab'bin yüreğinden uzak bir düşüncedir.





Günahla bozulmuş bu dünyada sıkıntılardan kaçmamızın mümkün olmadığını biliyor Tanrı. İsa Mesih dönene dek bu sıkıntılar devam edecek ama bu sıkıntılara tek başımıza göğüs germemiz gerekmiyor.

Geçenlerde okuduğum bir makalede diyordu ki üzüntüden ağladığımızda gözyaşlarımız daha yavaş bir şekilde yanaklarımızdan süzülürmüş. Bunun sebebinin merhamete ihtiyacımız olması ve başkalarının bu gözyaşlarını görmesi için zaman yaratması olduğu düşünülüyormuş. Öte yandan gözümüze bir şey kaçtığı için oluşan gözyaşları daha hızlı süzülürmüş. Rab, bu teselli ve güç arayışını bir lütuf olarak programlamış yüreklerimize ve bedenlerimize; bu utanılacak bir şey değil Rab'bin lütfu!

Sıkıntılardan geçmek zaten yeterince zor, bu esnada Rab'be koşma hakkını 'kazanmadığımızı' düşünerek yükümüzü arttırmayalım. Acılarımız bizi Tanrı'ya yaklaştırdıkça, iyi günlerimizde de O'na yakın durma arzumuz ve alışkanlığımız büyüyecek. Ama sıkıntı yaşadığımızda Babamıza gidemiyorsak iyi günümüzde de hep belirli bir mesafede duracağız-kaybolan oğul benzetmesindeki büyük oğul gibi (bkz. Luka 15:11-32). Cömert ve lütfekar bir Babamız var, öncesinde ne olmuşsa olsun, sıkıntılarımızda ona koşmaktan geri durmayalım. Bir gün Rab bütün göz yaşlarımızı sonsuza dek silecek, ama o gün gelene kadar O'nun göz yaşlarımızı geçici olarak silmesine de izin verelim.

Neden İyi İnsanların Başına Kötü Şeyler Gelir?

İbrahim Yeşua Özçelik

Kötülük sorunu söz konusu olduğunda en sık dile getirilen sorulardan birisi “Kötü şeyler neden iyi kişilerin başına gelir?” sorusudur. Bu soru iki açıdan önem taşır. Birincisi teorik bir problem olup adalet açısından bir sorunu gündeme getirir: İyi insanlar kötü şeyleri hak etmezler. Dolayısıyla burada ilk bakışta bir adaletsizlik var gibi görünmektedir. İkincisi ise varoluşsal olup insanların başına gelen kötülük deneyimlerinin yarattığı duygusal problemdir.

Bu yazıda kısaca bu soruya verilen klasik bir yanıtı ele almak istiyorum. Bu yanıt, “İyi insanların başına kötü şeyler gelmez çünkü iyi insan yoktur; iyi olan sadece biri vardı o da bizler için gönüllü olarak kendisini feda eden İsa Mesih’ti.” şeklindedir. Bundan yıllar önce Facebook’ta bu yanıt paylaştığımı hatırlıyorum. Bazı kişiler bu yanıtın sert bir açıklama olduğunu düşünerek çeşitli eleştirilerde bulunmuşlardı.

O gün bu yanıtın meseleyi tam on ikiden vurduğuna ikna olmuşum. Bu soru sorulduğunda pek çok Hristiyan’ın –tıpkı daha önceden benim yaptığım gibi– kullandığı bu yanıt ilk bakışta tatmin edicidir. Hatta doğru bir yöne sahiptir. Fakat bugün yanıtın doğası ve işlevi konusunda biraz daha farklı düşünüyorum. Dürüst olmak gerekirse, artık, bu yanıtın o gün düşündüğüm kadar ikna edici olmayabileceği, bir yönüyle yetersiz kaldığı kanaatine sahibim.

**“KÖTÜ ŞEYLER NEDEN
İYİ KİŞİLERİN
BAŞINA GELİR?”**



Kuşkusuz, daha detaylı bir incelemeye geçmeden önce “yetersiz” sözcüğü için bir parantez açmak gerekir. Burada “yetersiz” sözcüğünden kasıt yanıtın bizatihi doğru olup olmaması veya doğruluk payının olup olmaması değildir; acı çeken bir insan için yeterli ve tatmin edici bir açıklama olarak değerlendirilip değerlendirilemeyeceğine ilişkindir. Bu sonuca varmamda hangi etkenler (mantıksal yönüyle mi yoksa duygusal yönüyle mi) ağır bastı tam olarak kestirebilmem güç.

Belki şu an bu yazıyı okurken bana kızıyor olabilirsiniz ve bu yanıtın elimizdeki en iyi, hatta yegâne yanıt olduğunu düşünüyor olabilirsiniz. Haklı da olabilirsiniz. Belki de yanıliyorumdur. Kötülük problemi biraz da böyle bir problemidir. Bazı yanıtların gücünün değiştiğini hissettiğimiz veya bazı boşlukları olduğunu düşünmeye başladığımız zamanlar olabilir. Sözü çok uzatmadan parantezi kapatıp yanıtın doğasına odaklanalım

Öncelikle bu yanıtın sert olmasında veya sert olarak algılanmasında herhangi bir sorun görmüyorum. Betimleyici bir ifade olarak durumu açık ve seçik bir şekilde ortaya koyuyor olabilir. Bir başka deyişle külli yanıt bize veriyor olabilir, yani genel itibari ile yanıtın sunduğu çözüm doğrudur; iyi kimse yoktur ve geriye hiçbir soru kalmamıştır. Ancak bilinçli ve duyguları olan varlıklar olarak bizlerin sahip olduğu kişisel bir bağlamin da olduğunu unutmamak gerekir. Dolayısıyla insan sadece hayatın sert gerçeklerini değil, gerçeğin kendi varoluşuna hitap eden yönünü de görmek ister.

Dolayısıyla ilk söylenebilecek şey bu yanıtın duygusal açıdan tatmin edici olmayabileceğidir. Sanki bir şeyler eksik kalıyor gibidir. Bu türden durumları sınamak için kendi hayatınıza bakabilirsiniz. Dışarıdan bir gözlemciyken size mantıklı gelen yanıtlar, o acıları deneyimlerken size tuhaf bir şekilde işe yaramaz görünebilir.



Tekrar etmek gerekirse, bu illa yanıtın hatalı olması ile ilgili değildir; onun bir şekilde eksik olmasıyla alakalıdır. Söylenebilecek diğer husus, bu açıklamanın sadece duygusal açıdan değil, mantıksal açıdan da yeterli olmadığı şeklinde olabilir. Bunu teorik düzlemde şöyle ele alabiliriz.

İlk olarak bu yanıtın belirli bir varsayımla başladığını aklımızda tutmamız gerekir: Herkes kötüdür veya iyi kimse yoktur. Fakat Hristiyan olmayan bir kişinin bu varsayımı kabul etmesi için ilk anda bir nedeni yoktur. Bu varsayımın ilk anda kabul edilebilmesi için kendisinde apaçık olması gerekir ki bunu iddia etmek biraz güç görünmektedir. Dolayısıyla bu varsayımın ilave başka sebeplerle gerekçelendirilmesi gerekir.

İkincisi, burada kastedilen iyiliğin yukarıda bahsedilen anlamda (yani ahlaki kusursuzluk anlamında) anlaşılması zorunlu değildir. Şöyle ki kastedilen mana kişinin belirli ölçülerden olumlu ve doğru bir yaşam ortaya koyma çabasıdır. İşte bu Eyüp kitabının da konusunu oluşturan meseledir. Çünkü Eyüp kitabı, Eyüp'ün “kusursuz, doğru bir adam” olduğu ifadesiyle başlar. Dahası Eyüp için kullanılan bu tarif ilerleyen ayetlerde Tanrı tarafından da söylenmiştir. Fakat bu kusursuzluk onun ahlaki anlamda kusursuz olduğuna değil, içinde bulunduğu bağlamda doğru bir yaşam sürdürmek için ortaya koyduğu gayret ile gösterilmektedir.



Dolayısıyla hem Eyüp hem de günümüz bağlamında “iyi” ifadesiyle doğru bir yaşam sürmeye gayret eden kişiler kastedilebilir. Bu durumda, yanıt yeniden yetersiz olacaktır. Teorik açıdan ele alabileceğimiz son nokta ise iyi bir kişinin olmamasının veya herkesin kötü olmasının problemi ortadan kaldırmaması; yalnızca başka soruları ortaya çıkarmasıdır.

Şöyle ki “Peki, bu kişi iyi değil ve başına bu geldi; tamam da diğer kişilerin neden başına böyle olaylar gelmiyor?” denilebilir. Öyle kişiler biliriz ki iyi olarak tarif ettiğimiz bu kişilerden çok daha kötüdürler. O zaman neden onlar da en azından bu kişilerin yaşadığı kötülükleri yaşamazlar? Bu soru da aslında Vaiz kitabının dile getirdiği bir meseledir. Dolayısıyla teorik düzlemde bu yanıtın eksik veya yetersiz olduğu sonucuna ulaşırız.



Önemli olması açısından yeniden meselenin duygusal yönüne dönmek ve bu şekilde yazıyı sonlandırmak istiyorum. Unutmamak gerekir, ele aldığımız yanıtın teorik açıdan yeterli ve doğru olduğunu kabul etsek bile, onun duyarsız olup olmaması başka bir mesele olarak kalacaktır. Buradaki “hikmetli” yanıt yalnızca doğru yanıtları vermekten ibaret değildir; aynı zamanda doğru bir yaklaşımı da bünyesinde barındırması gerekir. Bu nedenle doğru yanıtı nasıl sunduğumuz –kişinin acılarına duyarsız kalmadan– önemli miktarda farkındalık sahibi olmayı da gerektirir.

Sonuç olarak kötülük probleminde veya acı sorunundan muzdarip bir kişi ile konuşurken aklımızda tutmamız gereken iki önemli soru vardır: (1) Yanıtımız iyi düşünülmüş, sebep-sonuç ilişkileri doğru kurulmuş bir yanıt mıdır, yoksa ezberimizden sunduğumuz bir refleks midir? (2) Yanıtımız kişinin yaşadığı acıyı önemseyen, bir birey olarak onunla ilgilenen, onun yanında olduğunu gösteren bir yanıt mıdır, yoksa kişinin acılarına yabancı ve ilgisiz bir yanıt mıdır?

Her sorunun kolay bir yanıtı olmayabilir veya sofistike yanıtlar üretebilecek malzemeye sahip olmayabiliriz; fakat karşımızdaki kişiyi bir insan, bir birey, acı çeken bir varlık olması itibarıyla dikkate almak herkesin yapabileceği bir davranış biçimidir.

İzmirli Bir Şehit; Pionius

Banu Çelik

Genellikle İzmir ve şehitlik dendiğinde akla gelen ilk isim Policarp olur. Onun cesaret verici şehitlik anlatısı hepimizi derinden etkiler. Ancak İzmir'in bir başka büyük ismi daha vardır; Pionius.

Çok bilinmeyen bir isim olmasa da Pionius sadece Hristiyan Tarihi çalışmaları için değil Eski Çağ araştırmacıları için de önemli bir kişidir.

Pionius'un kendi yazdığının düşünüldüğü bir metin günümüze kadar ulaşmıştır. Metne ismi bilinmeyen bir editör tarafından giriş ve sonuç bölümleri eklenmiştir. Böylece Pionius'un şehit edilmeden önceki günlerden başlayarak onun ölümüne kadar olan süreci öğrenebilme fırsatını yakalıyoruz.

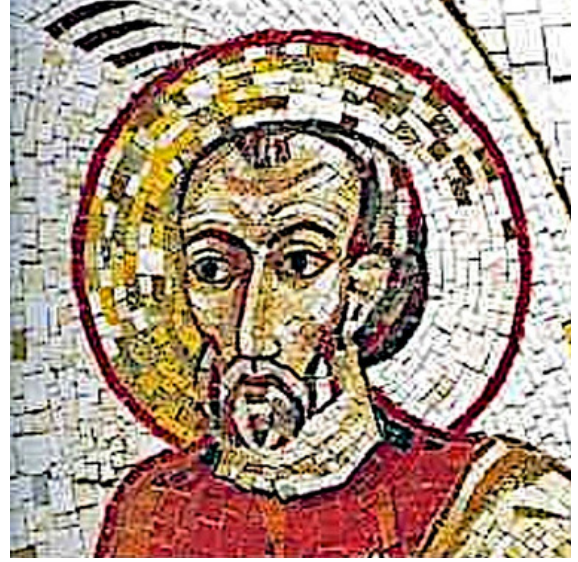
Eski Çağ araştırmacıları için bu metin Smyrna'nın mimari, toplumsal ve tapınım bilgisi açısından oldukça önemli bir kaynaktır. Aynı zamanda metnin içinde bir yargılama sahnesi olduğundan Roma hukuku ve Rom'nın Hristiyanlarla olan ilişkisini gün yüzüne çıkarır.

Pionius'un şehitliğinin anlatısını ve bu metnin neden bu kadar önemli olduğunu anlamak için bu antik yazıya yakından bakmak gereklidir.

MS 249-250 yıllarında İmparator Decius'un başlattığı zulümle birçok Hristiyan'ın şehit olduğu bir dönemdeyiz.

Decius, Roma İmparatorluğu topraklarındaki herkesin tanrılara kurban sunması gerektiğini bildiren bir ferman yayınladı. Bu ferman yürürlüğe girdikten bir süre sonra Hristiyanların bu emre uymadıkları fark edilir. Sonunda Hristiyanlar bir karar verme noktasına gelirler. Ya bu fermana uyacak tanrılara kurban kesip canlarını kurtaracaklar ya da reddedip Roma İmparatorluğu'nun eli altında işkence görüp sonunda öldürüleceklerdi.

İşte Pionius'un anlatısı burada başlamaktadır. Şehit Pionius'un bize bıraktığı metne bakarken anlatıyı kısaca özetleyip bazı yerleri alıntılar yapmak istiyorum. Bu alıntılar italik yazıyla belirtilmiştir.



By Octave 444 - Own work, CC BY-SA 4.0,
<https://commons.wikimedia.org/w/index.php?curid=81488094>

Pionius, iki yoldaşı işkence görmüş ama yine de imanını inkar etmemiş bir kadın Sabina ve Asklepiades ile birlikte İzmir eski ismiyle Smyrna'da, Nemesis Tapınağı'nda kurban sunmadıkları için tapınak yöneticisi Polemon ve arkadaşları tarafından yakalanırlar. Hapishaneye doğru giderken boyunlarında zincirlerle halkın arasından geçerler.

Tapınak yöneticisi Polemon onları kurban sunmaları için ikna etmeye çalışır. Ancak Pionius buna şöyle bir yanıt verir;

"Bana gelince, her halükârda Efendime itaat etmek için onun sözlerini çiğnemektense ölmeyi tercih ederim ve önce öğrendiklerimi sonra da öğrettiklerimi terk etmemek için mücadele ederim".

Pionius'un bize bıraktığı metin üç yoldaşın hapishane yolunda onlara karşı olanların alaylarını, karşı çıkmalarını ve kötü sözlerini kaydeder. Tapınak yöneticisi Polemon'un onları birkaç defa sorguladığı ve kurban sunmaları için tekrar tekrar ikna etmeye çalıştığını da okuruz.

"Polemon, "Hangi Tanrı'ya tapıyorsun?" diye sordu. Pionius; "Her şeye gücü yeten, gökleri, yeri ve bunların içinde olan her şeyi (Elçilerin İşleri 4:24) ve hepimizi yaratan Tanrı'ya; bizi her şeyle bol bol veren Tanrı'ya (1Ti.6:17), Sözü Mesih aracılığıyla tanıdığımız Tanrı'ya" dedi.

Polemon, "En azından imparatora bir kurban sun," dedi.

Pionius, "Ben bir Hıristiyan'ım," "Ben insanlara kurban sunmam" dedi".



Her üçü de sorguya alındığında aynı sorularla karşı karşıya gelirler. Pionius'un yanında onunla birlikte yakalanan Sabina kızkardeşin sorgusundaki tanıklığı şöyledir;

"Polemon daha sonra onunla konuştu:

"Adın ne?"

"Theodotê,"(eskiden köle olduğu için kendisine zulmeden sahibine tekrar dönmek için başka bir isim kullanıyordu) dedi kadın.

"Hristiyan mısın?" diye sordu.

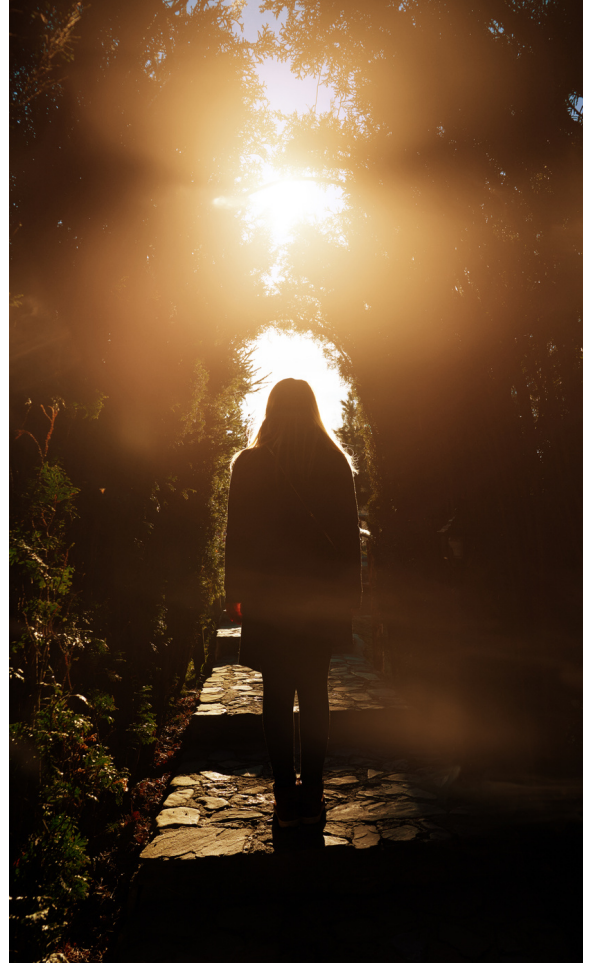
"Evet, öyleyim" dedi.

Polemon, "Kiliseniz nedir?" diye sordu.

Sabina cevap verdi: "Evrensel Kilise."

"Kime tapıyorsun?" diye sordu Polemon.

Sabina cevap verdi: "Gökleri, yeri ve hepimizi yaratan ve Sözü İsa Mesih aracılığıyla tanıdığımız Yüce Tanrı'ya."



Pionius ve iki yoldaşını hapse atarlar. Burada başka bir kilise önderi daha vardır. Ancak hala daha Tanrıça Nemesis Tapınağı'nda kurban kesmeleri için baskı görmektedirler ve bu yüzden tekrar zorla onları yaka paça tapınağa götürürler. Burada ne yazık ki Smyrna'da görev yapmış olan bir kilise önderi Euktemon'un sözünden dönüp Nemesis'e kurban sunduğunu okuyoruz.

Efes'ten gelen Roma İmparatorluğundaki en yetkili kişi Prokonsül Quintillian onları sorgulamaya başlar. Fikrini değiştirmedigini görünce Pionius'a işkence yaparlar. Pionius'un İşkence altındaki konuşması çok cesaret vericidir;

"Pionius sessizliğini koruyup işkencede asılıyken kendisine soruldu: "Kurban kesecek misin?"

"Hayır" diye cevap verdi.

Bir kez daha tırnaklarından işkence edildi ve şu soru yöneltildi: "Fikrini değiştir. Neden aklını kaybettin?"

"

"Aklımı kaybetmedim" diye cevap verdi; "ama yaşayan Tanrı'dan korkuyorum."

Prokonsül şöyle dedi: "Başkaları da kurban sundu ve şimdi hayattalar ve akılları başlarında."

"Kurban kesmeyeceğim" diye cevap verdi.

Prokonsül şöyle dedi: "Sorgulamadan sonra kendi içinde düşün ve fikrini değiştir."

"Hayır," diye cevap verdi.

"Neden ölümü arzuluyorsun?" diye soruldu.

"Ölümü değil ama yaşamayı istiyorum" diye yanıtladı.

Prokonsül Quintillian şöyle dedi: "Ölümü arzulamayan biri için çok az şey başarıyorsun. Önemsiz bir para karşılığında hayvanlarla savaşımlar ölümü küçümserler. Sen sadece onlardan birisin. Ölümü arzuladığınıza göre, diri diri yakılacaksınız".

Bize bırakılan bu metin Pionius'un ölüme sevinçle gittiğini kaydeder. Pionius Smyrna'da MS 250 yılında bir Mart ayında ve Şabat günü yakılarak şehit edilir.

İsa Mesih'e imanlarından dolayı İmparator Decius'un fermanına uymayarak kurban kesmeyi reddeden kim bilir kaç şehitten biridir Pionius. Onun bu tanıklığı hem o gün yaşayanlar hem de iki bin yıl sonra bizler için çok değerlidir. Bu gün kilise bu şehitlerin sadakatleri üzerinde yükselmekte ve onların bu büyük imanlarını örnek alarak sadakatle dayanmaktadır. Pionius ve yoldaşlarına büyük minnetle...

*Kanım şu ki, bu anın
acıları, gözümüzün önüne
serilecek yücelikle
karşılaştırılmaya değmez
Rom. 8:18*

Sıkıntılara Tepkimiz Ne Olacak?

Aşağıdaki yazı Derin Değişim sitesinden "Sıkıntıya Göğüs Germek" ünitesi

1. çalışmasından alınmıştır

Kutsal Kitap’a göre dünyada sıkıntı çekmek kaçınılmazdır. Rabbimiz İsa, sıkıntıları doğru anlayarak cesur olmamızı söyler. Yani, sıkıntılar acı verdiği halde, Tanrı’ya ve O’nun vaatlerine güvenerek yaşamımızı sürdürmeliyiz. Sıkıntılar karşısında insanlar yararsız ve yanlış duygusal tepkilere kapılabilirler. Bunlardan özellikle dördü öne çıkar:

- Tanrı’yı sorgulamak: “Neden ben?” diyerek sıkıntıları garipsemek, şikâyet etmek.
- Taviz vermek: Ne pahasına olursa olsun, paçayı kurtarmak için Rab’bin isteğine aykırı davranmak.
- Pasif olmak: Mücadeleden vazgeçmek, kardeşlerden uzaklaşmak.
- Arabesk olmak: Kaderci bir ümitsizlikle, sıkıntı çekmeyi adeta üstünlük olarak görmek.



Yuhanna 16:33’te İsa, “Dünyada sıkıntınız olacak” diyor.

Sıkıntı çekmek, günlük hayatımızın değişmez bir parçasıdır. Ayetlerde gördüğümüz gibi, sıkıntılar Tanrı’nın dünyayla ilgili yargısı, ilk günahın bir sonucudur. Günah dünyaya girdikten sonra, Aden bahçesinin mükemmel ve acısız yaşamından uzaklaşmış olduk. “Amaçsızlığa teslim” edilen ve “yozlaşmaya köle” olan dünyada sıkıntıların sebepleri çoktur: doğal afetler, hastalık ve ölüm, günahlı insanlar ve şeytanın saldırıları ve... kendi hatalarımız!

Çoğu zaman “neden ben?” sorusunun sorulduğuna tanık oluyoruz. Ama imanlı olarak ümitsizliğe kapılmamalıyız. İsa Mesih, “Dünyada sıkıntınız olacak” dedikten hemen sonra şu harika vaatte bulundu: “Ama cesur olun, ben dünyayı yendim”. Sıkıntılar karşısında ümitsiz değil, cesur olabiliriz.

Seyirlik Oyun

İlyas Uyar

Kiliseden çıktıklarında saat 11 olmuştu. Sabah erkenden kilisede toplanıp nerelere gideceklerini konuştular. Aydan ile Melek parkın çevresinde, Emin ile Ömer arka mahallede, Can ile Yusuf da kilisenin sokağında Noel Davetiyeleri dağıtacaklardı. Can, Yusuf'a "işimiz erken biterse seninle çay içmeye gideriz" dedi.

Yusuf: Abi benim pazara gitmem lazım. İşimiz erken biterse pazardan gidip domates alacam; dedi.

Can: Domates mi? Annen mi istedi neden domates alacaksın?

Yusuf: Yok abi, kardeşimin patates baskı ödevi varmış, patatesi kesiyorsun sonra boyuyorsun ya...

Can: Tamam sen niye domates alıyorsun.

Yusuf: Abi domatesin kendisi kırmızı ya boyamaya gerek yok patatese boya harcayacağıma domatesi basarım kâğıda diye düşündüm.

Yusuf böyleydi, insanın aklına hayaline gelemeyecek konular üzerine düşünür ve hiçbir konuda dilini tutamazdı. Ancak hizmet konusunda da bir o kadar istekliydi. Kilisede sandalyeleri toplar, çay bardaklarını yıkar, Rab'bin sofrasını hazırlardı. Bu yüzden onu Can'ın yanına vermişlerdi. Can, Yusuf'un zamansız hareketlerini düzeltir, onu nasıl konuşacağı konusunda eğitirdi.

Aralarında 10 yaş vardı ve Can ona her zaman abi olmuştu. Can iman ettiğinde ailesi onu evden kovdu ve kilise ona kucak açtı. Yıllarca kilisede hizmet etti, Samuel gibi Rabbe kulak verirdi, Kilisede kaldığı süre boyunca Yusuf'a da abilik yaptı.

Ailesi hem Yusuf'u hem de kardeşini Can'a emanet ederler ona çok güvenirlerdi. Can kiliseye geldiğinde Yusuf 8 yaşındaydı şimdi kilisede büyüyüp gelişmesi için bu zor zamanlarında Can ona yol gösteriyordu



Her ikisi bir saat içinde yirmiye yakın binaya girdiler. Yusuf merdiven çıkmak istemediği için asansörü en alt kata çağırıyorlar, en yukarı çıkıyorlar ve tek tek alt katlara inerek evlerin kapılarını çalıyorlardı.

Her biri bir dairenin kapısını çalıyor, karşılarna çıkan kişilere davetiyeyi verip kısa bir açıklama yapıyorlardı. Bazısı davetiyeyi teşekkür ederek kabul ediyor, bazısı “yemekli mi?” diye soruyor, bazısı da “yok kardeşim biz almıyoruz” diyerek onları başından kovuyordu. Dolaştıkları dairelerden birinde bir adam onlara “biz kıristiyan mıyız kardeşim” demişti. Yusuf "biz hristiyanlara davetiyelerini verdik" dedi.

Adam afalladı, o anda Can kapıya koşturdu “bayramımıza herkes davetlidir, sizi bekleriz” diyerek durumu toparlasa da atletli ve çizgili pijama kostümlü abi Yusuf’a dik dik bakmaya devam edip kapıyı yüzlerine kapadı. Can derin bir nefes aldı, davetiye verme hizmetini ilk defa yapmıyorlardı, kendilerine bu şekilde davranan insanlara rastlamaları gayet normaldi. Apartmandan çıktıklarında Yusuf durdu ve; "Abi ne zaman yemek yiyeceğim ben çok acıktım" dedi.

Can: Son bir apartmana da girelim sana döner ısmarlayacağım tamam mı?



Yusuf: Tamam abi, bak şu karşıda bir siyah bir bina var oraya girelim. Can Yusuf’un söylediği yere doğru baktı, dış cephesi kapkara, sıvaları dökülmüş ilahi bir kudret ile ayakta durduğu belli olan eski mi eski binayı gördü. Can: Bence oraya gitmeyelim belli ki içinde kimse yaşamıyor.

Yusuf: Olur mu abi. Kesin içinde 2-3 daire vardır. Dibimizde zaten hadi gel girelim.

Can istemeye istemeye Yusuf’un peşinden gitti. İçeri girdiklerinde kesif bir nem kokusu karşıladı onları. Binanın içi en az dışı kadar karanlıktı. Girişte 2-3 eskimiş levha gördüler. Levhalardan biri, bir diş doktoruna diğeri bir güzellik salonuna diğeri de bir tüpçüye aitti. Her ikisinin de gözleri karanlığa alıştığında merdivenleri gördüler oraya doğru yürürlerken Yusuf; "Abi gel gel burada asansör yok şimdi o kadar katı çıkmayalım" dedi.

Can’ın da gözü binayı tutmamıştı “tamam” diyip çıkış kapısının yolunu tutmuştu ki Yusuf “hah buldum” diyerek girişin en dibine bulunmaması için karanlık bir köşeye gizlenmiş asansörü gösterdi.

Apartman 6 katlıydı. Asansör büyük bir sürtünme sesi sonrasında ağır ağır hareket etmeye başladı, ilk katı geçtikten sonra katların arasında kapı ve koruma olmadığını fark ettiler. Asansör 3 kata yaklaşırken sarsıldı ve ikinci ve üçüncü kat arasında durdu.

Yusuf; "Abi biz bu binaya niye girdik yaaa. Ben asansörde kalmaktan çok korkarım. Abi nasıl çıkacağız buradan?" diyerek bağırmaya başladı. Can Yusuf'un yüzündeki ağlamaklı ifadeyi görünce;

"Yusuf sen koskoca adamsın çocuk gibi ağlıyorsun biraz sakın ol binanın içerisinde kesin birileri vardır. Gelirler şimdi" dedi.

Yusuf: Abi kim bulacak bizi yaaa. Annemi ara gelsin alsın bizi buradan yada babamı ara sen gelsinler abi. Sonra Yusuf, Can'ın da anlamadığı bir nedenden avazı çıktığı kadar bağırmaya başladı "Anneeee!"

Can: Yusuf sen küçük çocuk değilsin 15 olacaksın artık biraz kendini toparla kulak zarımı patlattın.

Yusuf: Abi bizi bulamazlarsa ne yapacağız kimse gelmezse nasıl yapacağız. Ben çok sıkıştım şimdi altıma yapacağım abi biri bulmadan altıma yaparsam bizi bulan insanların karşısına ıslak pantolonla mı çıkacam. Allah rızası için annemi ara Can abi.

Can:Yusuf sakın ol saçmalıyorsun niye altına yapıyorsun sen bebek misin? Biraz sabret, elbet birisi bizi bulur.O sırada asansör bir santim kadar yukarı doğru ilerledi.

Yusuf bunun Azrail'den bir işaret olduğunu düşünerek paniğe kapıldı ve yine avazı çıktığı kadar; "Anneee!" diye bağırmaya başladı.

Can: Tamam tamam arıyorum anneni, korkma, bağırma da. Milleti başımıza toplayacaksın. Sonra asıl istedikleri şeyin o olduğunu hatırlayıp Yusuf'a; "Benim de kafamı allak bullak ettin. Neydi annenin numarası."

Yusuf: Annemin numarası sende yok mu? Abi kadıncağz yıllardır kiliseye geliyor, sen de yıllardır kilisede hizmet ediyorsun almadın mı annemin numarasını.



Can: Ya telefonumu değiştirdim Yusuf kaybetmişim demek ki.

Yusuf: Dayımı ara o zaman.

Can: Hangi dayımı.

Yusuf ağlamaya başlayarak; "ya ne bileyim abi ben ya ara birisini yaaa. Anneee ya burada kaldık."

Can: Annen seni duya...

Can daha sözünü bitirmeden 3. katın bittiği yerdeki boşluktan bir kadın sesi;

Efendim yavrum dedi.

Can da Yusuf da birkaç saniye durdular. Can içinden "yok artık" diyordu, eğer Yusuf'un annesi bir ihtimal oğlunun sesini duyup ışınlanma süresinde buraya gelmişse bu kesin Rab'bin mucizesi olurdu. Kadın yeniden

"Yavrum siz asansörde mi kaldınız, ben şimdi görevliyi çağırıyorum bekleyin" dedi.

Yusuf: Abi o kimdi?

Can: İnan bilmiyorum Rab bize bir melek göndermiş olabilir.

Biraz sonra kadının sesini duydukları yerin hemen altından ikinci kat ile üçüncü katın arasından bir ses geldi.

"Gençler orada ne işiniz var sizin."

Sesinden ellili yaşlarda olduğu belli olan "abinin" sorduğu soru gayet normal görünen bir soru olabilir ancak Can bu soruyu nasıl cevaplayacağını bilemedi.

"Abi biz Hristiyanız, kiliseden geliyoruz, İsa Mesih'in doğuş bayramı var haftaya, eğer müsaitseniz size davetiye vermeye geldik"

Yusuf tüm cümleyi nefes almadan, yek nefeste duraksamadan Marş okurmuş gibi tonlayarak söyledi. Can gözlerini ardına kadar açmış ve ne söyleyeceğini bilemez bir vaziyette Yusuf'a bakıyordu.

Can: Bari tarihini de söyleseydin.

Yusuf sadece Can'ın duyabileceği bir ses tonu ile ve yanlış bir şey yaptığını düşündüğü için Can'ın gözlerine bakmadan "25 Aralık" dedi.

Görevli: Ne kilisesi kardeşim bu bina kapalı işyerleri geçen hafta burayı boşalttılar. Mescit vardı o da kapandı. Bu binayı yıkacaklar. Siz neden içeri girdiniz?

Can: Abi senden ricam bizi asansörden indir ondan sonra konuşalım kan ter içinde kaldık burada.

Görevli: Kardeşim anahtar benim oğlanda, şimdi halatı saracam sizi kata getirecem ondan sonra benim oğlan anahtarı getirir kapıyı açarım çıkarsınız.

Yusuf: Abi senden ricam biraz acele et altına yapacam.

Görevli: Anlamıyorum, altına mı çıkacan. Yusuf sesini biraz daha yükselterek "çişim çişim altına yapacam" diye bağırdı.

Bu arada görevlinin yanında yine sesinden ellili yaşlarda olduğu belli olan başka birisi belirdi.

Ne olmuş asansör de mi kalmışlar, ne işleri varmış binada?

Görevli: Davetiye vermeye gelmişler İsa Mert'in doğumu mu varmış, Kiliseden mi geliyorlarmış tam anlamadım. Bunca olaydan sonra asansörden inince bu iki adama durumu açıklamak için büyük bir efor sarfetmesi gerektiğini düşünen Can'ın midesine kramp girmeye başladı.

Can: Abim senden ricam sen şu halatı mı sarkıtacaksın bizi yukarı mı çekeceksin ne yapacaksan yap da biz gidelim dedi.

Yarım saat sonra asansör kabini 2. kata geri inmişti. Ancak kapı açılmadığı için ve kabindekiler nefes alabilsin diye kabini kapının nispeten aralanabildiği 3. kata çektiler. Görevli kapıyı hafif araladı aralıktan ilk önce görevlinin bıyıkları girdi sonra iki dudağını büzerek kapının arasından soktu.



Görevli: Siz kilise mi dediniz demin yeğenim hangi kilise bu. Yusuf kaşla göz arasında davetiye kapı boşluğundan adama uzattı. Adam bir eliyle kapıyı açık tutmaya çalışırken bir eliyle de davetiye kavradı.

"Heee siz bu arkadaki mahalledeki kiliseden geliyorsunuz. Bu sizin bayramınızdır öyle mi? Allah kabul etsin yeğenim. Sonra yanında duran adama dönerek"

"Dayı sen bir koşu git bunların arkadaşlarını çağır, asansörde kaldılar de gelsinler. Ben sizin kiliseye geldim yeğenim çay içtim orada. Bayramlarınıza da geliyorum."

Sonunda adamın oğlu geldi. Asansör kabinini yeniden 2. kata indirdiler. Adamcağız kapıyı açtı.

Can ve Yusuf dışarı çıktıklarında kiliseden kardeşler onları alkışlıyordu mahalledeki gençler de olayı izlemeye gelmiştiler. Aralarından biri gevrek gevrek sırtarak,

"Can abi asansörde mi kaldın, korktun mu" dedi.

Görevlinin oğlu onun arkadaşları, görevlinin dayı diye seslendiği adam, dişçinin asistanı teyze, ağzında takma dişi olan dişçi, simitçi, kahveci gazozcu herkes oradaydı.

Küçük apartman boşluğunda onlarca kişi asansöre sıkışmış Hristiyanları kurtarmaya gelmişti. Sonunda Can'ın birlikte hizmet ettiği kilise önderi de oraya geldi.

Can onu görünce "abi senin burada ne işin var ya" dedi.

Önder "asıl senin asansörde ne işin var?"

Can: İbranilerde diyor ya abi Rab için seyirlik oyun olduk diye gördüğün gibi biz de seyirlik oyun olduk.

Kilise önderi Yusuf'a sarıldı.

Yusuf: Can abi annemi veya dayımı arasaydı bunların hiçbiri olmayacaktı.

Can, Yusuf'a baktı gülsün mü ağlasın mı bilemedi.

Yusuf'a sarılarak "haklısın Yusuf çok haklısın" dedi.

Noel günü kilise ağzında kadar doluydu herkes tüm mahalle asansörde sıkışan Hristiyanları görmek için gelmişlerdi



Sizden Gelenler

Tanrı Yazsın Hikayemi

Manolya İşbilen

Neden? Nereden çıktı şimdi o günlere böylesi bir özlem? Kendime sorup duruyorum. Şimdinin kıymetini bilmemek bu, nankörlük sanki.

Eski bir film şeridi gibi, geçmiş anılar gözümün önünde. Aklımdaki o yerde o anda olduğuma inandırmaya çabalıyorum kendimi istemsizce. Dalıp dalıp gidiyorum. O hatıraların içine çekiliyorum. Havada güneş çekilmeye başlamış, öğleden sonra yumuşacık, hafif esintili açık bir gökyüzüymüş eski günlerden bir gün.

Fırından yükselen taze kazan simidi kokusu, balık pazarının kokusuyla birlikte yanımdan geçen insanların parfüm konularına karışıyormuş ara ara. Ayaklarım çabuk çabuk hızla yürürken şehrin çarşısının Arnavut kaldırımlı taşların üzerinde tüm bedenimle o eski kentte olduğumu düşünüyorum hayalimde.

Biraz ileriden sokak müzisyenlerinin sesi geliyormuş. Bir zamanlar ben de yapmıştım. Yine yapabilmek istiyorum ama bu sefer korkmadan.

Denizin maviliği sokak aralarından bir görünüp bir kayboluyor ben yürüdükçe. Adımlarımı izliyorum Arnavut kaldırımı üzerinde. Yolumun üzerinde sıra sıra palmye ağaçları her biri bir şemsiyeye benziyor. Aralarında tüm heybetiyle duran birkaç Benjamin ağacı.

Kuş cıvıltıları arasında, ağacın altında, banklarda oturup muhabbet eden insanlar. Kiminin elinde okul çantası, kiminin bir telefon dünyadan kopuk. Esnafla, emekli amcalar ellerinde çayı kahvesi, çarşı pazar yapmış elinde poşetlerle teyzeler, amcalar, anneler ve kızları gülüşürken birlikte. Ben niye aralarında değilim





İnsanların koşuşturmasını görüyormuşum az sonra, banka kuyruğunda bekleyenler, dershaneden çıkan öğrenciler. Taşıtların ve insanların uğultusu hala kulaklarımda. Eskimiş ayakkabılarımla, aklımda düşlerim, evimin yolunu tutmuşum.

Hatırlıyorum, ne büyük bir yıkıntı içinde, acıyla terk ettim oraları. Şimdi niye burnumda tütüyor ki? Eskiden dinlediğim şarkılara koşuyorum her fırsatta. Terk ettiğim o kentin yollarında olmak istiyorum. Daha başka yaşayabilmek istiyorum. Aklımda oraya dair olan mutlu anıları çoğaltmak için.

Geri dönüp elini tutmak için yanıp tutuşuyorum o içimde, yanı başımda duran küçük çocuğun. Ona söyleyecek bir çift güzel sözüm olsun istiyorum. Barışmak istiyorum kendimle, dünyayla, Tanrı'yla! Affedebilmek istiyorum.

İçi yavaş yavaş suyla dolan bir odanın içindeymişim de kaçak bir yer yokmuş gibi. Boğulmamak için çırpınıyorum. Su yükseldikçe ayaklarım yerden kesiliyor ve ben nefes almak için boşluğa doğru yüzüyorum. Tepemde yanıp yanıp sönen bir lamba. Yakında nefes alacak hiçbir yer kalmayacak. Yitip gitmek istemiyorum. Daha erken, çok şey var yaşamak istediğim. Daha anlamlı, daha huzurlu. Korkularıma teslim olmadan, daha kolay affederek, sorumluluk almaktan korkmayarak, kendim için doğru sınırlar çizmeyi belki bu sefer öğrenebilirim.

Acıların aklımı uyuşturduğunu da anlıyorum şimdi ya da belki de ben onları sık sık aklımdan geçirdiğim ve böylece beslediğim için hissediyorum bu uyuşukluğu. Büyüyemeden çakılıp kaldım.

Ben kaçtım, aklımda ve yüreğimdekiler kovaladı beni. Gittiğim her yere götürdüm kendimi. Kişiler mekanlar değişti ama hissettiklerim değişmedi. Sınavını veremediğim her duygu, her yürek tutumu başka yüzlerde, başka mekanlarda buldu beni.

Sobe!...

Bir şans daha.

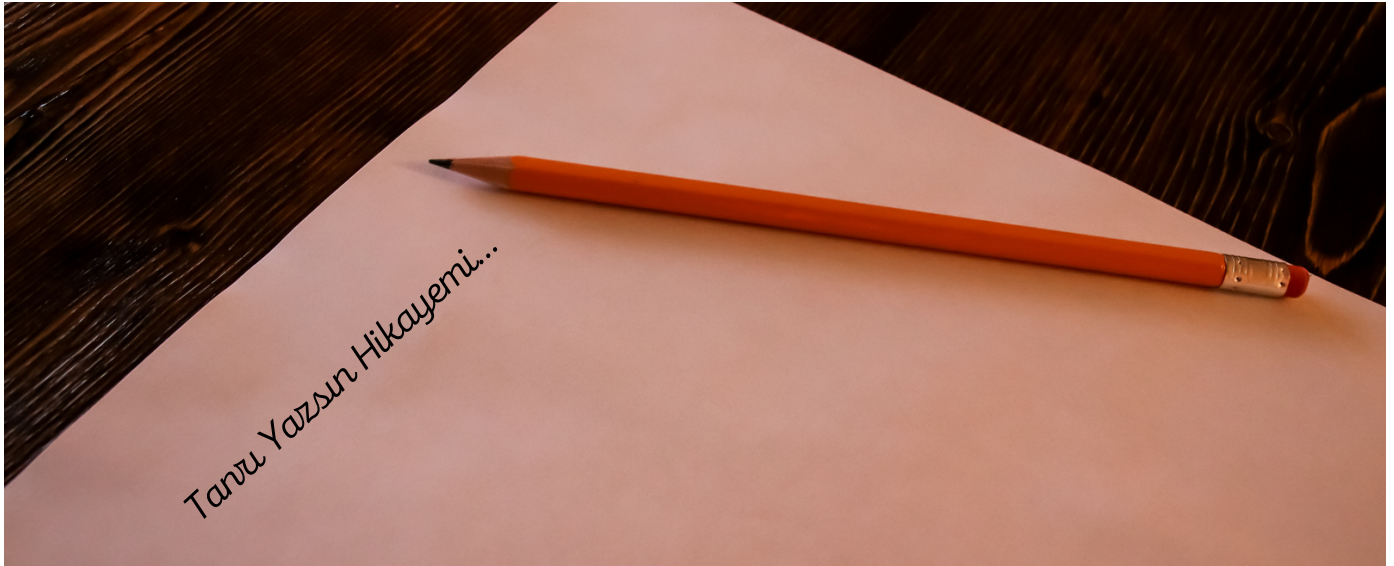
Bunlar neden benim başıma gelmiş diye düşünmeden, kimin hakkımda ne dediğini, kimin bana gülüp gülmediğini umursamadan yola devam etmeliyim.

Yüzümü bugün Rab'be dönüyorum. Rab'bin gözünden kim olduğumu görmek için!
Benim hikayemin kalanını Tanrı yazsın. Benim yazdıklarımla yaşadıklarım canımı yakıyor. Ben istemeden başıma gelenler için ne yazacağımı bilemedim bile. Öyle öfke duyuyorum ki! Hakkım yenmiş hissettim. Dünyanın bu adaletsizliğinden bezdim.

Tanrı yazsın yaşamımın öyküsünü!

Sonu güzel biten bir öykü olacağına iman ediyorum!

Rab, Tanrım sana teslim ediyorum kendimi ve bu sözleri okuyanları!



Derin Değişim Çalışmalarından Sıkıntıya Göğüs Germek

Herkesin hayatında sıkıntılar vardır. Büyük ya da küçük her birimiz için bu sıkıntılarla yüzleşmek, yaşarken katlanmak ve onları kabul etmek her zaman zordur.

Peki bu sıkıntıların amacı nedir? Sıkıntılarımızda nasıl davranmalıyız?

Ne öğrenebiliriz? Bu soruların cevabını bu dört oturumda işlediğimiz konumuzda konuşabilir ve küçük gruplarda çalışabilirsiniz.



SIKINTILARA DAYANIYORUM! (1)
SIKINTIMIZ OLACAK



Ünitemizi yüksek sesle okuyalım.
Herkesin bir derdi var, durur içinde...

<https://www.youtube.com/watch?v=QofxX9JUI1s>
(<https://www.youtube.com/watch?v=QofxX9JUI1s>)

Linkteki Cerrahpaşa isimli türküyü birlikte dinleyelim. Türküyü dinledikten sonra da şu soruları aramızda birlikte cevaplandıralım:

Bu türküde ne gibi sıkıntılardan söz ediliyor?
Türküdeki kişinin duyguları ve tepkileri için ne söyleyebiliriz?

Rab İsa, "Dünyada sıkıntınız olacak" dedi. (Yuhanna 16:33)
Bu ayete göre şu soruyu aramızda konuşalım; Bu hayatta sıkıntılar kaçınılmazsa, sizce imanlı olarak sıkıntılara tepkimiz ne olmalıdır?

3:18 1
Derin Değişim- Sıkıntıya Göğüs Germek 01 12 01

1.Oturum: Sıkıntımız Olacak

Sıkıntı çekmek, günlük hayatımızın değişmez bir parçasıdır. Peki bu sıkıntıların yaşanması normal midir? Bize ne gibi bir şey katmaktadır? Sıkıntılar konusunda daha fazla öğrenmek, birlikte tecrübelerimizi paylaşmak için ünitemizi çalışmaya davet ediyoruz.



2. Oturum: Sıkıntılarla Övünmek

İmanlılar olarak, hangi sebepten ötürü sıkıntı çekersek çekelim, Tanrı'nın bu durum aracılığıyla iman hayatımızı geliştirmemize yardımcı olacağına, bizi aşan bir deneme yaşamayacağımıza güvenebiliriz. Bu konuda daha fazla sohbet etmek, örnekler okumak, derin bir şekilde düşünmek için ünitemizi çalışabilirsiniz.





SIKINTILARA DAYANIYORUM! (2)
SIKINTILARA ÖVÜNMEK



Ünitemizi yüksek sesle okuyalım.
Kaderimin oyunu mu bu?
Aşağıdaki linkteki şarkıyı birlikte dinleyelim.
<https://www.youtube.com/watch?v=IDJ7LUj-UwA>
(<https://www.youtube.com/watch?v=IDJ7LUj-UwA>)

Orhan Gencebay'ın "Kaderimin Oyunu" şarkısını birlikte dinledikten sonra aşağıdaki soruları yanıtlayalım.

Şarkıdaki kişi sıkıntılarını nasıl yorumluyor, onlara ne anlam veriyor?
Duygusal açıdan sıkıntılara nasıl tepki gösteriyor? Bu tepkileri kendiniz veya yakınlarınız hangi durumlarda veriyorsunuz?
Kutsal Kitap'ta, "sıkıntılarla da övünüyoruz" diyor (Romalılar 5:3). Peki; Sizce sıkıntılarla nasıl övünülür?

3:18 1
Derin Değişim- Sıkıntıya Göğüs Germek 01 12 02



SIKINTILARA DAYANIYORUM! (3)
SIKINTI İÇİNDEYKEN YALNIZ DEĞİLİZ



**Gökyüzündeki Yıldızlar Kadar
Ünitemizi yüksek sesle okuyalım.**

Aşağıdaki linkten Birlikte Candan Erçetin'in seslendirdiği "Ben Yalnızım" şarkısını dinleyelim.
<https://www.youtube.com/watch?v=HIW88ERJoEA>
(<https://www.youtube.com/watch?v=HIW88ERJoEA>)

Şarkıyı dinledikten sonra, aşağıdaki soruları birlikte cevaplandıralım:
Bize yalnız olduğumuzu düşündüren nedir? Üzerinde biraz daha düşününce, sizce bu düşünce ne kadar doğrudur ve zor durumlarda neden böyle düşünmeyi tercih ederiz?
Özellikle sıkıntı çekerken, gerçekte en çok ihtiyaç duyduğumuz nedir sizce?
Sıkıntılı dönemlerimizde bize yardım edebilecek kim veya kimler var etrafımızda?
Mezmurlar'da, "Tanrı sığınacağımız ve gücümüzdür, Sıkıntıda hep yardıma hazırdır" (Mez.46:1) denir.
Grubumuzda, sıkıntı içindeyken Tanrı'dan yardım gören ve bunu paylaşmak isteyen bir kardeşimiz varsa, kısaca neler yaşadığını paylaşabilir.

3:18 1
Derin Değişim Sıkıntıya Göğüs Gerek 01 12 03

3.Oturum: Sıkıntı içinde yalnız değilim

Sıkıntılarda en büyük problemimiz bunu sadece bizim yaşadığımızı ve bize kimsenin yardım etmediğini sanmamızdır. Oysa ki Tanrı bizimledir. Ünitemizde sıkıntılar içinde nasıl yalnızlığımızla baş edebileceğimizi konuşacağız



4. Oturum: Sıkıntımız Olacak

İnsanların umutsuzlukla çevrelendiğini her gün görsek de, Mesih öğrencileri olarak gerçek bir umuda sahibiz. Bu zaferi nasıl kazanabileceğimizi gerçek hayattan örnekler, sohbetler ve uygulamalarla birlikte çalışacağız.





SIKINTILARA DAYANIYORUM! (4)
SIKINTILARA BİTİREN ZAFER



Ünitemizi yüksek sesle okuyalım.
Böyle gelmiş, böyle mi gidecek?

Aşağıdaki linkten Erkin Koray'ın "Fesuphanallah" şarkısını dinleyelim.
<http://www.youtube.com/watch?v=wQOV7ds9ac>
(<http://www.youtube.com/watch?v=wQOV7ds9ac>)

Şimdi grubumuzda aşağıdaki soruları cevaplayalım.

- Sıkıntılarla karşılaşan kahramanımız kendi ruh halini hangi sözlerle tanımlıyor?
- Bu kişinin gelecekte beklentisi nedir?

Kutsal Kitap bizim umutsuz olmadığımızı aksine bu umutla övündüğümüzü söylüyor.
"Tanrı'nın yüceliğine erişmek umuduyla övünüyoruz." (Romalılar 5:2)
Bu ayetin ışığında şu soruyu nasıl cevaplayabiliriz; paylaşım.
• Rab'bin sunduğu bu umut, yaşamı gerçek anlamda nasıl etkiler?

3:18 1
Derin Değişim Sıkıntıya Göğüs Gerek 01 12 04

Bu ve diğer çalışmalarını aşağıdaki internet sitesinden ya da mobil telefonlar için hazırlanan uygulamadan indirebilirsiniz.

www.derindegisim.com

Derin Değişim Çalışmaları Youtube sayfası

<https://www.youtube.com/@derindegisim9852/videos>